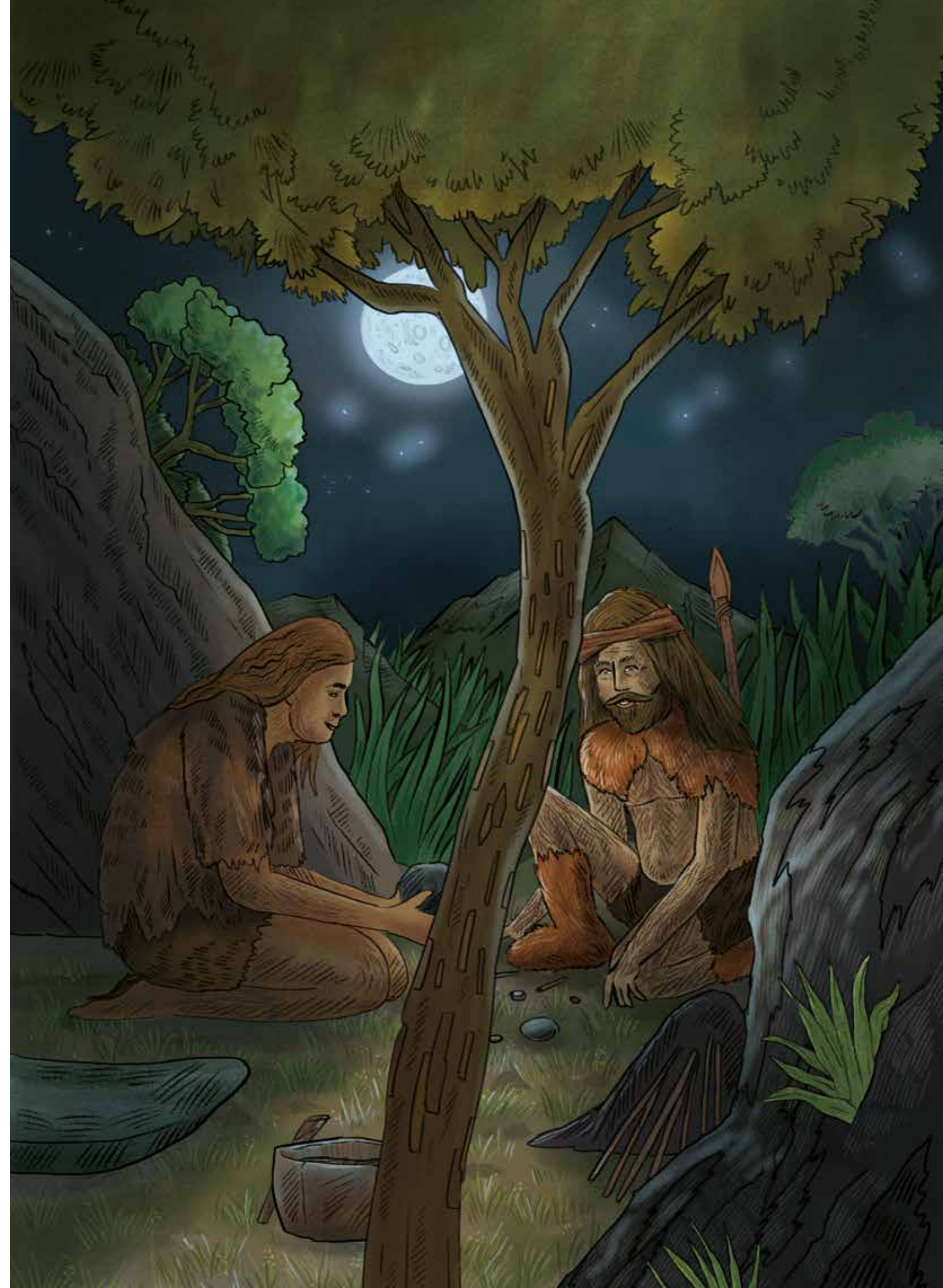
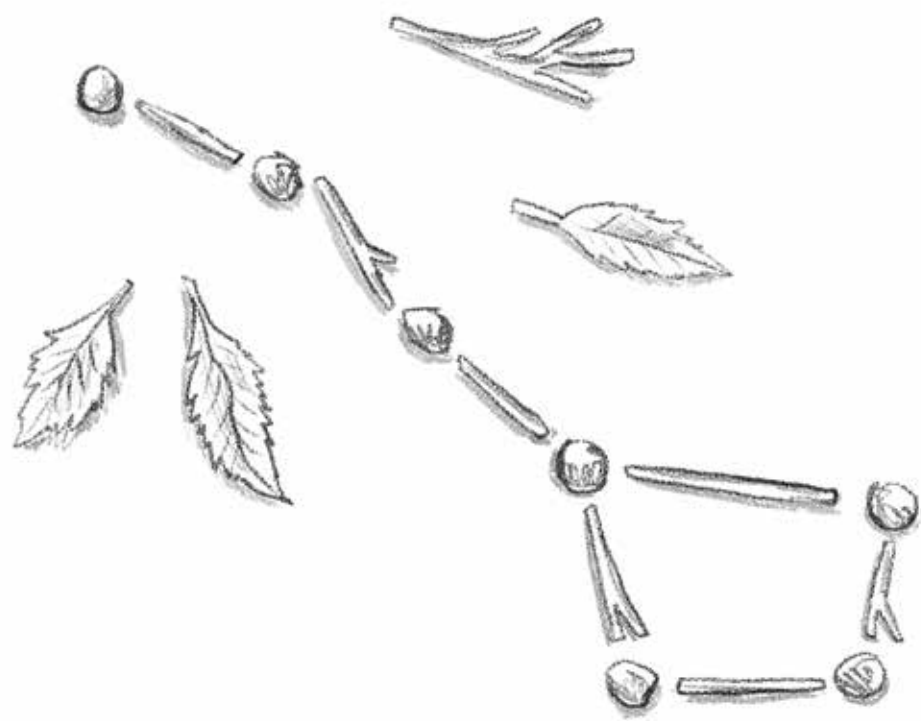

Mensen hebben de tijd niet zelf uitgevonden, maar wel manieren bedacht om die te meten. Al sinds de prehistorie richten we onze blik naar de hemel om ons te verwonderen over de bewegingen van de zon, de maan en de sterren. De nacht volgt op de dag, de maan is vol, verdwijnt en keert weer terug, de seizoenen komen en gaan.

Zo wordt het sterrenbeeld van de Grote Beer al sinds de oudheid gebruikt om 's nachts de tijd te meten, maar ook om te weten hoelang een seizoen nog duurde.

Lang voor het bestaan van moderne klokken en kalenders gebruikten oude beschavingen de zon om de tijd te meten. Zonnewijzers waren de allereerste instrumenten waarmee de tijd kon worden geschat.

Een zonnewijzer is een plaat of steen waarop een rechtopstaande staaf is bevestigd. De schaduw van de staaf verschuift als de zon tijdens de dag beweegt. Op de plaat of steen staan uurlijnen waarop je kunt aflezen hoe laat het ongeveer is als de schaduw erover valt. Monumenten zoals Stonehenge (Groot-Brittannië) of de Zonnepoort van Machu Picchu (Peru) zijn voorbeelden van zulke vroege pogingen om de tijd te meten.

Zonnewijzers hebben echter ook nadelen. Je kunt ze niet gebruiken als het donker is of bewolkt. Daarnaast moet een zonnewijzer steeds op de juiste plek en onder de juiste hoek blijven staan om nauwkeurig te zijn. Als je hem verplaatst, moet hij weer precies worden afgesteld.

